

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

SLIP-GEVAAR

Een komedie in drie bedrijven

door

Johan Deckers

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr.1633

PERSONAGES

(3 dames - 4 heren)

JAN STOFFELS, 33-jarige fabrikant van dameslingerie

MARTINE, zijn 25-jarige vrouw. Sportief type.

PAUL VERBOVEN, zijn beste vriend, 30 jaar. Don Juan type.

GRETA, de 26-jarige verloofde van Paul Verboven.

CLARA STOFFELS, 38 jaar. Rijke suikertante van Jan Stoffels.

ROBERT DROOGMANS, 45-jarige hoofdcontroleur van de belastingen. Streng en deftig voorkomen.

DANNY WINDEY, 26-jarige vrijgezel. Boekhouder op de firma van Jan Stoffels. Ouderwets gekleed. Snor.

DECOR

Het stuk speelt zich volledig af in de mooi ingerichte salon van de riante villa van Jan Stoffels. In de achtergrond bevindt zich een met een gordijn omgeven doorgang, die toegang geeft tot de rest van het huis. Links 2 deuren: de logeerkamer en de slaapkamer van het echtpaar Stoffels. Rechts een venster, de deur van de badkamer en een tafeltje met een telefoontoestel. Er hangt een modern schilderij rechts boven de barkast. Tegen de achterwand staat een lage (bibliotheek) kast met daarop een bokaal met een goudvis. Vooraan een salontafel met er rond 2 zetels en een zitbank. Het achterste deel van het podium is hoger gelegen, dit om mogelijk te maken op 2 niveaus te spelen.

E E R S T E B E D R I J F

(Jan ligt in de zetel te slapen. Zijn regenmantel, vest en schoenen liggen verspreid in de kamer. Zijn das is los, zijn haren in de war. Zijn hemd hangt gedeeltelijk uit zijn broek. Hij heeft een zware nacht achter de rug. De telefoon gaat. Na enkele malen rinkelen komt Jan kreunend recht.)

JAN : Ooohh, mijn hoofd. *(Grijpt naar zijn hoofd, strompelt naar de telefoon en neemt op.)* Hallo met... met... God, hoe heet ik nu weer? Met... Ik zou het duizend keer kunnen zeggen... Met... Meneer, het is misschien een eigenaardige vraag, maar als ik vragen mag: met wie telefoneert u nu eigenlijk?... Wie zegt u? Pantoffels?... Ah, Jan Stoffels. Nu u het zegt. Jan Stoffels. Dank u wel meneer. *(Legt hoorn neer, strompelt terug naar zetel en laat zich er kreunend in vallen. Opnieuw telefoon. Jan kreunend naar telefoon, neemt op.)* Hallo met Stof... Danny Windey? Nee, die woont hier niet, u spreekt met Jan Stof... Ah, u bent Danny Windey. Luister eens meneer Roerei... Windey. Mag ik u eerst iets vragen? Zou het mogelijk zijn om te fluisteren?... Goed. U hebt mij daarnet ook opgebeld, en er was niemand thuis zodat u nu nog eens probeert?... O juist ja, en wat kan ik voor u doen, meneer Windmaker?... U bent boekhouder?... Op mijn firma? Heb ik dan een firma?... O ja, nu u het zegt. Dameslinterie. Juist. Stoffels ondergoed is bijzonder goed... Een klein probleempje? Wat bedoelt u meneer Windzak?... Speciale belastingscontrole?... Ja... Ja... Ja... Ja... Ja... Ja... Ja... Ja... Ja... Nee, meneer Windvlaag, ik versta het eigenlijk niet al te goed... Alstublieft niet luider spreken. *(Grijpt naar zijn hoofd)* Ik versta u wel, maar ik versta het niet, als u verstaat wat ik bedoel... Nee? Weet u wat meneer Windgat, komt u eens tot bij mij en leg dan eens klaar en duidelijk uit wat er eigenlijk aan de hand is... Waar ik woon? Ik woon in de... Ik woon in... Ja, vraag het eens op de personeelsafdeling, en laat het mij dan ook eens weten. Dag meneer Windwijzer, tot straks. *(Legt hoorn neer)* Ooohh mijn hoofd... En dorst dat ik heb... *(Schenkt zich een glas whisky in.)* Het is niet te geloven dat een mens nog zo'n dorst kan

hebben, als hij al de ganse nacht zo gedronken heeft. (*Zet zich terug in zetel.*)

MARTINE : (*op achteraan, in joggingpak*) Zo, meneer is terug bij zijn positieven.

JAN : Hoe bedoel je: positieven?

MARTINE : Wel, toen ik hier twee uur geleden vertrok, stond de voordeur nog open. De auto stond half op het voetpad geparkeerd. De motor draaide nog. De lichten brandden nog. De autoradio stond keihard aan. En meneer lag hier in het lang en in het breed in de zetel. Waar heb je nu weer ingezeten? Weeral directievergadering zeker? Hoe is het toch mogelijk om zo te drinken? Ik heb soms de indruk dat ik met een spons getrouwd ben. Ik begrijp dat toch niet hoor.

JAN : Als je er niets van begrijpt, moet je er ook niet over spreken. Trouwens, waar kom jij vandaan?

MARTINE : Ik heb al gejogd deze morgen, in het park. Jij zou anders ook wel eens wat lichaamsbeweging kunnen gebruiken. Je moet je daar nu toch eens zien liggen. Ik durf wedden dat je niet eens meer met je handen je tenen kunt raken.

JAN : Mijn tenen? Waarom zou ik nu in godsnaam mijn tenen moeten kunnen raken?

MARTINE : Begin eerst maar eens met je te scheren en je deftig aan te kleden, zodat je er terug een beetje mens uit ziet. Ik ga ondertussen een douche nemen.

(Beiden af slaapkamer. Martine terug op met handdoek. Af badkamer. Ze laat beide deuren openstaan. De deurbel gaat. Nogmaals deurbel.)

JAN : (*vanuit slaapkamer*) Martine, er wordt gebeld. (*Deurbel. Jan op. Scheerschuim op gezicht. In onderhemd.*) Martine, er wordt gebeld, en ik ben nog niet aangekleed.

MARTINE : (*vanuit badkamer*) En ik wel zeker?

(Jan haalt schouders op. Zuchtend af achteraan. Terug op met Danny Windey, die opbergmappen en boekentas bijheeft.)

JAN : Maak het u maar gemakkelijk, meneer Noorderwind.

DANNY : Windey, meneer Stoffels.

JAN : Windey, juist, zet u, ik ga me vlug wat opfrissen en dan zullen we die zaak eens

rustig bekijken. *(af slaapkamer)*

(Vanuit de badkamer klinkt het geluid van de douche en gezang van Martine. Danny schrikt, kijkt enkele keren voorzichtig in de badkamer, er rekening mee houdend dat Jan plots uit de slaapkamer kan komen. De derde keer dat Martine zingt: Lalalala, zingt Danny op dezelfde melodie:)

DANNY : Ohlalala.

MARTINE : *(Op uit badkamer, gekleed in badhanddoek. Ze schrikt als ze Danny ziet.)*

J... Jan, Jan!

JAN : *(op slaapkamer, zijn tanden poetsend)* Wat is er?

MARTINE : Jan, er zit hier iemand in onze salon.

JAN : Dat is Danny Winddinges, de boekhouder van de zaak. Ik voel me toch niet helemaal in orde vandaag en daarom heb ik hem gevraagd hier te komen. Dan kunnen we hier rustig werken.

MARTINE : Ik was al bang dat het één van je drinkebroers was. *(af slaapkamer)*

DANNY : *(Kijkt haar bewonderend na)* Wat een vrouw. Hoe krijgen ze het zo mooi gemaakt?

JAN : Weet u dat ik soms het liefst van al haar hielen zie?

DANNY : Ze is nochtans aan de voorkant ook niet mis.

JAN : Bent u gehuwd?

DANNY : Nee, meneer Stoffels, maar ik doe ook alles wat ze me vragen.

JAN : Nog niet verloofd ook?

DANNY : Nee, meneer Stoffels... Om eerlijk te zijn, ik heb wel al eens gevrijd. Ze zei dat ze in de zevende hemel was met mij. Maar later kwam uit dat ze voor mij al met zes andere gevrijd had.

JAN : Och, u weet niet hoe gelukkig u bent. Het enige voordeel aan gehuwd zijn, is dat je altijd weet hoe laat het is als je thuiskomt. *(af slaapkamer. Op, gekleed. Doet zijn vest aan die op de zetel ligt.)* Zo, ik voel me al een heel ander mens. Wel meneer Wind...

DANNY : Zeg maar Danny, meneer Stoffels, dat zal voor u gemakkelijker zijn.

JAN : Goed, wel Franky, ik bedoel Danny, wat is er nu juist aan de hand?

DANNY : Wel meneer Stoffels, om een lang verhaal kort te maken: de firma zit in grote moeilijkheden. Financieel staan we er voor het ogenblik zeer slecht voor en heel binnenkort mogen we ons aan een inspectie van de belastingen verwachten, omdat er vorig jaar blijkbaar niets aan belastingen is betaald.

JAN : Natuurlijk niet, ik had het jaar daarvoor nog zoveel belastingen betaald. Dat kan toch nog niet allemaal op zijn. Nu, over welk bedrag gaat het?

DANNY : (*grijpt naar zijn papieren*) Ik heb het hier allemaal uitgerekend.

JAN : Laat maar. Bij benadering: hoeveel is het?

DANNY : Wel, afgerond om en bij de twintig.

JAN : Duizend?

DANNY : Miljoen.

JAN : Miljaar.

MARTINE : (*Op uit slaapkamer. Gekleed.*) Jan, heb je een minuutje? Ik zou je eens willen spreken.

JAN : Maar Martine, moet dat echt nu gebeuren? Je ziet toch dat ik bezig ben? (*wijst naar Danny*)

MARTINE : Ja, het moet nu gebeuren, want als ik het nu niet zeg, komt het er weer niet van.

JAN : Maar pietekootje, kan het echt vanavond niet?

MARTINE : (*half kwaad*) Nee, Jan het kan vanavond niet. Begrijp je dat dan niet? Het wordt allemaal teveel voor mij. Het is nog niet erg genoeg dat ik de ganse dag alleen zit. Nu begin je ook nog meer en meer 's avonds weg te blijven.

JAN : (*staat op*) Maar pietekootje toch, je weet toch wel hoe dat gaat: zakenbesprekingen en daarna nog een slaapmutsje. Weet je wat wij nodig hebben? (*Legt zijn arm om haar schouders.*) Een kindje, zo'n lief klein kindje dat je kunt vertroetelen en...

MARTINE : Een kind? Maar Jan, je hangt het toch zelf al genoeg uit. Nee, het ligt daaraan niet; Het is gewoon... Dat ik soms de indruk heb dat je niet meer zo veel om me geeft.

JAN : Pietekootje toch, hoe kom je daar nu bij? Je weet toch maar al te goed dat ik nog altijd evenveel van je hou. Het vuur van mijn liefde brandt nog altijd even hevig

als vroeger.

MARTINE : Ja? De laatste tijd vond ik het eerlijk gezegd eerder een waakvlammetje. Nee Jan, ik kan het moeilijk uitleggen, maar ik voel het gewoon. Er zijn zo allerhande kleinigheden die mij dat gevoel geven. Bijvoorbeeld vroeger bracht jij mij altijd ontbijt op bed. Maar de laatste tijd is het net omgekeerd.

JAN : Wel, juist daardoor hou ik nog veel meer van je. Kom zet dat maar vlug uit je gedachten. (*Niest, haalt zakdoek uit vestzak.*) Waar heb ik dat nu weer betrappt? (*Bemerkt tot zijn grote schrik dat hij een rood damesslipje in zijn handen heeft. Steekt het vlug terug in zijn zak. Tot Danny.*) Wel, waar waren wij gebleven?

MARTINE : (*Heeft het slipje toevallig ook gezien.*) Jan, wat was dat?

JAN : Hoe wat was dat? Een zakdoek natuurlijk. Wat zou het anders zijn?

MARTINE : Jan, laat me die zakdoek eens zien.

JAN : Maar waarom? Dat is een doodgewone zakbroek, euh zakdoek; zoals er zoveel in de lade liggen. Wil ik je er één halen?

MARTINE : (*nadert Jan*) Jan, geef die zakdoek hier.

JAN : (*Wijkt achteruit tot tegen de muur.*) Maar pietekootje, wat voor interessants is er nu aan een zakdoek waarin ik juist mijn neus heb...

MARTINE : (*Haalt slipje uit zijn vestzak.*) Je steekt je neus wel in heel eigenaardige zaken. (*Werpt het slipje in zijn gezicht.*)

JAN : Ik... Het kan misschien wat ongeloofwaardig klinken, maar ik heb er niet het minste idee van hoe dat slipje in mijn vestzak is terechtgekomen. Echt waar, ik zag het daarnet ook voor het eerst.

MARTINE : Denk je nu echt dat er ook maar één haar op mijn hoofd is die dat gelooft? Denk je nu echt dat ik zo naïef ben om niet te snappen wat er gebeurt? Waarom je de laatste tijd 's avonds meer en meer wegblijft? Hoe kon ik zo dwaas zijn om je te geloven, dat de firma het enigste was dat telde voor je. Dat het enkel was omdat je het zo druk had, dat je minder tijd had voor me. Ik weet nu wel beter. Ik heb je overschat, maar dat is nu over... schat.

JAN : Maar pietekootje, ik...

MARTINE : En noem me geen pietekootje meer. Trouwens, wie is het, ken ik haar?

JAN : Maar pie... Martine, je weet toch dat er buiten jou geen andere vrouw is in mijn

leven. Maar kunnen we dit niet even alleen bespreken? *(wijst naar Danny)*

(Danny heeft de discussie met interesse gevolgd. Begint nu verwoed in de papieren te kijken.)

MARTINE : Van mij mag hij alles horen. Ik heb niets te verzwijgen. Ik heb geen verhouding met een andere man.

JAN : Ik ook niet...

MARTINE : *(Kwaad, dan in tranen uitbarstend.)* Och Jan, doe nu niet belachelijk door te proberen het te ontkennen. De bewijzen zijn toch duidelijk. Maar ik begrijp toch niet goed waarom je dat doet. En dan nog met een vrouw die zo slordig is dat ze haar ondergoed overal laat rondslingeren. Jan toch, hoe is het mogelijk? *(Laat zich wenend zakken in de zetel.)*

JAN : Martine, ik... Hier droog eerst eens je tranen. *(Geeft haar het slipje.)*

(Martine wil het aannemen, bemerkt dan wat het is en begint nog heviger te wenen. Af slaapkamer. Deur met klap dicht. Jan loopt naar de deur. Voelt dat die gesloten is. Klopt.)

DANNY : Binnen.

JAN : Martine doe open. Doe open. Wees toch eens redelijk.

MARTINE : *(Op. Doet mantel aan.)*

JAN : Martine, laat ons nu eens kalm de zaak bespreken. Ik weet echt niet hoe dat in mijn zak terecht gekomen is. Ik zweer het. Waarschijnlijk heeft de een of andere flauwe grapjas op de zaak dat in mijn zak gestoken.

MARTINE : Daardoor komt het zeker dat het een slipje van een concurrerende firma is. Maar wees gerust Jan. Ik weet wanneer ik teveel ben. Ik ben weg. Niets of niemand houdt er je nu nog tegen om te gaan scharrelen met je maîtresse. *(af achteraan)*

JAN : Martine!

MARTINE : *(Terug op in opening.)* Je hoort nog wel van me. Via mijn advocaat.

JAN : Martine, ik weet echt niet...

(Geluid van dichtslaande deur. Jan laat zich ontmoedigd neerzakken in de zetel.)

DANNY : Meneer Stoffels. Het is nu al 11 uur. Stoort het niet als ik een boterhammetje eet?

(Jan doet teken dat hij mag. Danny haalt een zakje met boterhammen en isoleerkan uit de boekentas.)

PAUL : *(Op achteraan)* Jan. Zeg, was dat Martine die daar zo haastig... Maar wat... Is er iets gebeurd misschien?

DANNY : Zijn pietekootje is weg, omdat hij lag te scrabbelen op een matras.

PAUL : *(ongelovig lachend)* Wat? Is je kanariepietje gaan vliegen?

JAN : Martine is weg, ze wil scheiden. Ik begrijp er niets van. Ik... Ze vond een damesslipje in mijn vestzak en ik weet absoluut niet hoe dat daarin is terechtgekomen. *(Toont slipje)* En nu denkt Martine dat ik een verhouding heb met een andere vrouw. *(Legt slipje op zaakpapieren.)*

DANNY : Hebt u soms een tas voor mij, meneer Stoffels?

JAN : Daar in de keuken. *(tot Paul)* Dat is Danny Windey, mijn boekhouder.

(Danny legt zijn boterhammenzakje in de andere zetel. Af achteraan.)

PAUL : Ik... ik moet je iets bekennen, Jan. Dat slipje daar... Dat slipje is van mij. Ik bedoel, ik weet hoe dat in jouw vest is terecht gekomen.

JAN : Ja? Hoe?

PAUL : Ik heb het er zelf in gestopt.

JAN : Ach zo... Wat? *(springt recht en grijpt Paul vast.)* Bedoel je dat jij... Dat... Dat het allemaal jouw schuld is dat Martine denkt dat ik met een andere vrouw...

PAUL : Kalm Jan, kalm. Ik kan alles verklaren. Kalm.

JAN : Ik hoop voor jou dat het een hele goeie verklaring is, zoniet... *(Duwt Paul neer in*

zetel waar boterhammenzakje ligt.)

PAUL : *(Staat op. Legt boterhammenzakje op tafel.)* Zet je Jan. Ik zal het proberen uit te leggen. Ik heb enkele weken terug een knap blondje leren kennen. En nu ik mijn verloving met Greta heb verbroken, heb ik haar gisterenavond uitgenodigd om iets te gaan eten.

DANNY : *(Is ondertussen opgekomen met een tas. Kijkt in zijn boterhammenzakje.)*
Tiens, platte kaas.

PAUL : We zijn dus naar een gezellig restaurantje geweest en daarna vroeg ze mij mee naar haar appartement.

DANNY : *(Volgt het gesprek heel aandachtig, terwijl hij een boterham eet.)* Ja? En toen?

PAUL : We dronken daar nog iets, we praten wat, we dansten, tot we ons begonnen moe te voelen.

DANNY : Ja? En toen?

PAUL : Wel, we gingen wat op haar bed liggen en ja... Hoe gaat dat? Van het één kwam het ander. We deden onze kleren uit.

DANNY : Ja? En toen?

PAUL : Dan kwam haar man plots thuis. Ik kon nog juist mijn kleren grabbelen en via de balkondeur ontsnappen naar het balkon. Via dat balkon ging ik dan met mijn kleren onder mijn arm naar het appartement ernaast. Gelukkig stond de balkondeur daar open. Ik ging naar binnen, een heer zat daar televisie te kijken, maar voor hij ook maar iets kon zeggen, was ik al op de gang. In de lift heb ik me dan vlug aangekleed, en daar ontdekte ik dat ik in mijn haast ook haar slipje meegenomen had. Ik liep je dan nog tegen het lijf in onze stamkroeg en jij bracht me tenslotte naar huis. In de auto moet ik dan per ongeluk dat slipje in jouw in plaats van in mijn vestzak gestopt hebben. Ziezo, dat is het.

JAN : Dat is het? Dat is het? Hoe is het toch mogelijk Paul? Ga je dan werkelijk nooit verstandig worden?

PAUL : Kom Jan, vroeger kon je toch ook niet goed je handen thuis houden.

JAN : Vroeger ja, maar sedert ik vijf jaar geleden met Martine gehuwd ben, heb ik naar geen enkele vrouw meer omgezien. Och wat maakt het nu nog uit? Martine is weg.

DANNY : (*Zijn boterham is op. Kijkt in andere papieren zak.*) Aha, een appeltje. Heeft u soms een mesje, meneer Stoffels?

JAN : In de keuken.

(*Danny legt de zak met de appel terug in dezelfde zetel. Af achteraan.*)

PAUL : Jan, ik zal Martine wel alles uitleggen. Martine is een verstandige vrouw, zij zal dat zeker begrijpen. Weet je wat? Ik bel haar onmiddellijk op en binnen het kwartier is ze hier terug. Dat garandeer ik je. Waar is ze naartoe?

JAN : Hoe kan ik dat nu weten?

PAUL : Denk eens na. Waar gaat een vrouw naartoe in zo'n geval?

JAN : ?????

PAUL : Naar haar moeder natuurlijk.

JAN : Daar is ze zeker niet, want die is terug naar haar moeder.

PAUL : O... Heeft ze iets meegenomen van kleren of zo?

JAN : Nee.

PAUL : Wel, dan staat ze vandaag of morgen hier toch terug om het één en het ander op te halen, en dan leg ik het haar wel allemaal uit. Vooruit Jan, kop op. Je moet maar denken ongeluk in de liefde, dat is geluk in de zaken.

JAN : (*Springt recht en grijpt Paul weer vast.*) Als je nog nooit een goed pak rammel gekregen hebt, dan kun je er nu één krijgen.

PAUL : Kalm aan, kalm. Wat is er nu weer met je? Heb ik iets verkeerd gezegd?

JAN : (*Duwt hem terug neer in zetel waar papieren zak ligt.*) Het gaat helemaal niet goed met de zaken, om maar niet te zeggen dat ik bijna failliet ben.

PAUL : (*Staat op, legt papieren zak op tafel.*) Maar Jan toch, hoe is dat mogelijk? En ik die dacht dat het zo 'n bloeiende zaak was?

JAN : Ja Paul, de tijden zijn veranderd. Waar is de tijd dat de vrouwen nog ondergoed droegen van boven tot beneden? Maar heb je al eens gezien wat ze nu nog dragen? Ik noem dat geen ondergoed meer, dat is zondergoed. En we hebben ons ook een beetje te ver gewaagd om een grote bestelling in de wacht te slepen van één of andere Arabische sjeik voor zijn harem, zodat we tijdelijk zonder

financiën zitten. En juist nu vallen de belastingen ons op de nek.

DANNY : (*Ondertussen op met mes. Kijkt in zak.*) Tiens appelmoes, ik had beter een lepel meegebracht.

PAUL : Dat is in feite nog een geluk bij een ongeluk.

JAN : Ja?

PAUL : Wel, als de firma failliet gaat, zal je je vrouw niets moeten betalen bij de scheiding. (*Ziet dat Jan hem kwaad bekijkt.*) Grapje Jan. Maar waarom ga je niet naar een bank? Die zijn er toch maar om je geld te lenen?

JAN : Er is geen enkele bank in de stad, waar ik nog geen schulden heb. Ze gaan me zien komen. Nee, als er hier niet vlug iets gebeurt, is het gedaan met Stoffels.

DANNY : Een mens zou zo een ezeltje moeten hebben dat geld sch...

JAN : (*Denkt een ogenblik na, springt dan recht.*) Maar dat is het: tante Clara!

DANNY : Kan zij dat?

JAN : Neen, maar tante Clara is een stinkendrijke suikertante. En als we haar op de één of de andere manier zouden kunnen overhalen om wat geld in de zaak te steken, ja dan...

PAUL : Vooruit Jan, bel die tante van je vlug op en nodig ze uit om hier een tijdje te komen logeren. Je ontvangt haar goed, geeft haar de indruk dat de zaken prima lopen en dan laat je haar zo eens langs je neus weg weten dat je de zaak wilt uitbreiden, en of ze soms niet geïnteresseerd is om wat geld te investeren, tegen een goede interest natuurlijk.

JAN : Daar kan wel wat inzitten. Maar wat doen we met Martine?

PAUL : Niets, ik heb het je toch al gezegd dat ik...

JAN : Nee, maar tante weet dat ik getrouwd ben en als ze dan hoort dat we op scheiden staan, zal ze al veel minder geneigd zijn om geld voor te schieten.

PAUL : Heeft ze jouw vrouw al eens gezien?

JAN : Nee.

PAUL : Dat is dan toch geen probleem. Dan zoeken we gewoon iemand die voor een paar dagen jouw vrouw kan vervangen.

JAN : Allemaal goed en wel, maar je kunt toch zomaar de eerste de beste niet vragen... Wacht eens, zou jij dat niet eens vragen aan... Hoe noemt ze ook al weer, die

verloofde van je? Greta?

PAUL : Jan, ik heb het je daarnet al gezegd. Ik heb mijn verloving verbroken met Greta.

Maar heeft je boekhouder geen vriendin die voor een paar dagen...

DANNY : Ik? Ik heb nog altijd de ware Jacoba niet gevonden. Dat gaat zo vlug niet hoor.

Liefde, dat is geen kinderspel.

JAN : En nu?

PAUL : Wacht eens... Kinderspel... Kinderspel... Ja, dat zou kunnen lukken. Om je tante de indruk te geven dat alles hier koek en ei is, moet je haar tonen welk gelukkig gezinnetje jullie hebben. En wat heeft een gezin nodig om gelukkig te zijn?

JAN : ????

PAUL : Een kind.

JAN : Een kind?

PAUL : Luister. Je vertelt je tante dat je vrouw voor een paar dagen weg is. Je laat hier een kind rondhuppelen en... haar hartje smelt onmiddellijk en ze komt met haar geld over de brug.

JAN : En waar denk je dat ik zo vlug een kind kan halen? Zeker eens vlug heen en weer lopen naar de supermarkt; daar een diepvriesbaby kopen, thuis vlug de microgolfoven in en klaar is kleine Kees?

PAUL : Danny zal je daar bij helpen.

DANNY : Moet ik voor een kind zorgen?

PAUL : Nee, jij moet doorgaan voor de zoon van Jan.

JAN : Maar dat is toch onmogelijk. Tante weet dat ik nog maar 5 jaar gehuwd ben en Danny is er meer dan 20.

PAUL : Dan moet je maar zeggen dat je hem geadopteerd hebt.

JAN : Ik weet het toch niet, Paul. En wat, als Martine nu plots thuiskomt?

PAUL : Ik heb je het toch al gezegd. Ik zorg er wel voor dat dat in orde komt. Vertrouw maar op mij. Je weet toch wel als ik iets regel, dat je dan op je twee oren mag slapen. Heb ik je immers twee maanden geleden ook niet uit de moeilijkheden geholpen, toen je zonder auto zat en je naar dat congres in Amsterdam moest? Heb ik dan niet voor een auto gezorgd?

JAN : Ja, als je dat tenminste een auto wilt noemen. Het enige dat geen lawaai maakte was

de claxon.

PAUL : Vooruit Jan, je hebt immers geen andere keus. Het is dat of failliet gaan. Zorg jij er maar voor dat je tante goed ontvangen wordt en dat ze de indruk krijgt dat de zaken goed gaan. De rest zal dan wel vanzelf volgen. (*wil afgaan*)

JAN : Waar ga jij naartoe?

PAUL : Wel, ik...

JAN : Niets van, jij blijft hier totdat Martine terug is en je haar alles hebt uitgelegd.

PAUL : OK. Dan ga ik vlug wat spulletjes halen en blijf hier enkele dagen logeren. (*af achteraan*)

JAN : Och, nu denk ik plots aan iets. (*Af achteraan, terug op met ingekaderde foto.*) Kijk eens hier, dat is een foto van tante Clara, genomen 20 jaar geleden, op haar achttiende verjaardag. Nog een erfenis van mijn ouders.

DANNY : Ze ziet er wel wat bestoft uit. Ze stond zeker op zolder?

JAN : Nee, ze stond in het tuinhuisje. In de zomer gebruik ik ze om in de kriekeboom te hangen, om de vogels af te schrikken.

DANNY : En wat ga je nu doen met je tante?

JAN : We gaan haar ophangen... Aan de muur natuurlijk. Even kijken. Daar, dat zou een goede plaats zijn. Daar valt het goed op, als ze hier binnenkomt. Dat zal onmiddellijk een goede indruk maken. Hier doe jij dat eens, hier heb je een nagel. Ik ga ondertussen haar telefoonnummer zoeken. (*Af achteraan.*)

DANNY : (*Wil nagel inslaan, ziet dan dat hij geen hamer heeft, kijkt zoekend rond en gebruikt dan zijn schoen.*)

JAN : (*Op achteraan*) Maar wat doe jij nu? Een nagel inslaan met een schoen. Hoe is dat toch mogelijk? Gebruik toch eens je hoofd.

DOEK

T W E E D E B E D R I J F

(Jan komt op. Doet kleren in orde. Loopt dan zenuwachtig door de kamer, hier en daar nog iets in orde brengend.)

DANNY : *(op achteraan)* Meneer Stoffels...

JAN : Ja, wat is...? Maar ik ben meneer Stoffels niet.

DANNY : Hoe... Hoe bedoelt u?

JAN : Vooruit. Denk eens na. Wie ben ik?

DANNY : Ik dacht nochtans dat u meneer Stof...

JAN : Nee. Ik ben je vader.

DANNY : U? Mijn vader?

JAN : Ja, je vader. Vergeet dat alstublieft niet als tante Clara hier straks binnenkomt.

(Loopt zenuwachtig rond.) Vergeet dat alstublieft niet.

DANNY : Komt in orde meneer Stof... Ik bedoel... pappie. Maar waarom bent u toch zo zenuwachtig? Dat is nu al de hele morgen dat u hier heen en weer loopt als een kiekeben dat niet weet waar het zijn ei zal leggen. Wees toch eens kalm. Dat is toch niet nodig om je zo op te jagen. U wordt er alleen maar nog zenuwachtiger van. Wees toch eens kalm.

JAN : Wees toch eens kalm. Wees toch eens kalm. Jij hebt makkelijk praten. Stel je eens in mijn plaats. Als ik eraan denk wat er allemaal verkeerd kan lopen... Ik begin er al spijt van te krijgen dat ik hiermee begonnen ben.

DANNY : Maar wat kan er nu verkeerd lopen. 't Is toch...

JAN : Wat er verkeerd kan lopen? Dat Martine hier bijvoorbeeld plots terug binnenkomt en hoort dat ik een zoon heb. Denk je dat ze me dan werkelijk nog zal geloven als ik zeg dat alles in feite op een misverstand berust?

DANNY : Och, dat komt allemaal wel in orde. Maak u maar geen zorgen. En indien er hier of daar toch nog iets zou mislopen, dan is Paul hier toch ook nog altijd.

JAN : Dat maakt me juist helemaal zenuwachtig. *(zucht)* Waar ben ik toch aan begonnen?

DANNY : Weet u dat ik vroeger ook altijd erg zenuwachtig was? Maar ik ben daar